

„כאשר אהיה ראש ממשלה...“ היטלר וקלגסיו במינכן, 1930

„כאשר אהיה ראש ממשלה...“ כהנא ובריוניו בגבעתיים, 1985

מצפון תל-אביב יילחמו על נפשם של עריקים מובטלים בשכונת-התיקווה. אם לא תקום מקרב העדה המזרחית מנהיגות צעירה חדשה, המסוגלת והרוצה להתמודד במיגרשה-הבית, אני חוזר שחזרות למדינה הזאת.

נפשו של כל אחד מן היחידים האלה היא שדה-קרב, ועל כל נפש יש להיאבק.

יום של גיבועתיים יכול להוות מיפנה. אולי. הלוואי.

בסיום ההפגנה התמודדו בליבי רגשות סותרים. אני מניח שזה קרה לרבים שהיו שם. מצד אחד: הרגשה שתומה של כישלון. לא, לא עצרנו את כהנא. לא השתקנו אותו. הנחלנו לו, אולי, הישג נוסף.

ומצד שני: גאווה ושימחה. הנה עמדנו שם, מחנה גדול ומאוחד, וביטאנו את רוחה של ישראל האחרת, הטובה, השפוייה, הדמוקרטית, ההומאנית. היינו רבים, רבים מאוד מול קומץ נגועיה-מחלה.

זו יכולה להיות נקודת-מיסנה, אם זה יוליד את הרצון לקום ולהתמודד, להכות בגיזענים באשר הם שם. בכל מקום, בכל שעה, בכל שדה-קרב.

מישית: דרושים לוחמים. אייאפשר להילחם בתופעה כזאת באמצעים ביוורוקראטיים. לא פקידים שכירים, העובדים 4 בבוקר עד 4 אחריצהריים, יצלו במאבק הזה. לא עסקני-מילגות. לא פילוסופים של כורסה.

דרושים לוחמים אנטי-גיזעניים מסורים. דרושים אנשים המבינים כי זהו מאבק על הקיום, מאבק על חברה שבה נוכל לחיות, מאבק על עצם קיום המדינה. שום חייל, המגן על גבולות המדינה, אינו ממלא תפקיד חשוב יותר מאשר הלוחמים בחזית זו.

מאיר כהנא מסוכן לישראל יותר מאשר אחמד ג'בריל, בשם שהיטלר היה מסוכן לגרמניה יותר מאשר סטאלין.

ומילה גלויית-לב: המחנה האנטי-גיזעני לא יצלח אם לא יהיה מחנה רכיבתי. לא אשכנזים

החקיקה ובית-המישפט, תנועות-הנוער וכלי-התיקשורת.

על כלי-התיקשורת רובנת אשמה כבדה. התישפכות היומיומית של כותרות גיזעניות בשלושת הצהרונים, אך גם בשאר העיתונים ובחלק ניכר מן השירורים ברדיו ובטלוויזיה, שופכים שמן על המדורה. עורכים ציניים משתמשים בגיזענות כדי למכור עיתונים, חלק מן העיתונאים הם עצמם חסידי-כהנא במודע או בתמימו, אחרים אינם יודעים את אשר הם עושים. אילו היתה הטלוויזיה מגויסת למלחמה בגיזענות, היא היתה יכולה לחלל פלאים.

האירגון האנטי-נאצי צריך להקים ועדות של מזמחים — אנשי-חינוך, אנשי-תיקשורת, אנשי-ביטחון, אנשי-חוק וכו' — כדי לתקוף את הבעיה בכל שמה ושמה בנסתר, בחלק מן המאמץ הכללי המתואם.

שישית: במרכז הגוף האנטי-נאצי המוצע צריכה לעמוד מנהיגות של מומחים ופעילים, אנשי-מטה ואנשי-מעשה. ועיקר המומחיות היא: להבין מה זה נאצי, איך הוא מתפקד, מה מריץ אותו, מה טיבו.

לרשות הגוף הזה צריך לעמוד בוחן מחזן מאורגן ומאומן. אין מנוס מכך.

מי שהיה בגיבועתיים הרגיש כי הכוח הפוטנטי ציילי העצום של הציבור האנטי-נאצי שהיה שם לא הגיע לידי ביטוי. הוא זעם וצעק ושרק, וזה היה חשוב ומרשים. אך הוא לא ידע איך להתמודד עם התופעה בשטח, מה לעשות. הוא עמד חסר-אונים מול קומץ אנשי-כהנא, שכבר הספיקו להתאמן בטכניקה הנאצית.

אילו היו בקרב רבבת מפגיניה-נגד חמושים איש שידעו מה עליהם לעשות, היו הדברים נראים אחרת.

המאבק האנטי-נאצי יתנהל במידה רבה ברחוב. הטכניקה הנאצית היא טכניקה של רחוב, טכניקה שבעלי-פה, של הפגנות ונאומים — ושם, ברחוב, יש להתייצב בפניה ולהכריע אותה. זה מחייב גישה מיקצועית, קביעת שיטות מעשיות, תכנון, אימון וכיצוע.

אני מטיף לאלומות. אני מתנגד לאלומות. אך אין לי ספק שהנאצים יעברו לשיטות אלימות.

כיום הם נמנעים מכך, על פי רוב, כשהם עומדים מול יהודים. אבל הימנעות זו אינה אלא סימן של חולשה. ברגע שירגישו הבריונים שהם חוקים דיים, הם יעברו לשיטות אלימות, גם נגד יהודים. זה טבוע במהותה של התופעה הנאצית. יש להיות מוכנים לכך. יש להתארגן להגנה עצמית, כפי שהם מתאמנים לאלומות. וגם לכך דרושה מומחיות.

ביעית: הוידה המכרעת היא התעמולה. המאבק נגד הנאצים הוא המאבק על נפש האדם — האדם היחיד, כל אדם יחיד.

הנאצים עצמם ידעו זאת היטב. המילה האחת החוזרת בסיפורם בלי סוף היא „פרופגאנדה“ תעמולה. (הם לקחו את המילה מן הקומוניסטים, שלקחו אותה מן הכנסיה הקאטולית).

גוף אנטי-נאצי יעיל צריך לעצב את הדימוי של הנאצים. הנאצים הם יובס-על-ידי הודעות-לעיתונות, נוסח יוסי שרדי, ולא על-ידי מאמרים מלומדים בעיתונים, נוסח אמנון רובינשטיין, ולא על-ידי נאומים נרגשים בכנסת, נוסח שבח וייס. בעיני נאצי אמיתי, ובעיני הנאצים בכוח, כל אלה הם קישקושים.

יש להגיע אל השכבות הנופלות כשבי הגידענות, ויש לדבר אליהן בשפתן. יש לעצב שפה חדשה של אנטי-גיזענות — סיסמות, סמלים, שירים. סיסמה מול סיסמה, סמל מול סמל, שיר מול שיר. לכך דרושים פסיכולוגים, אנשי-תיקשורת, אמנים ומשוררים.

אני שומע את השאלה: „האם יש לרדת לרמה שלהם?“ ואני משיב בלי כל היסוס: יש להתייצב מולם בכל רמה, להילחם על נפשו של כל אדם.

בגיבועתיים היה ברור מאוד שהציבור הוא אילם. שפת המשרוקיות אינה כובשת לבבות. לא היה לציבור הטוב אף שיר מלהיב אחד, שיכול היה להביע את המחאה, לבטא את ריגשותיו באותו הרגע ולחשף את כוח-הרצון. לא היה לו דגל, מול הדגלים הצהובים המתנופפים. לא היו לו סיסמות אמיתיות וכובשות-לב.

כל זה דרוש. אם רוצים להילחם על נפש העם, המזרעב ממיליוני יחידים.

ראשייה-מישטרה לא יכלו עוד לסמוך על השוטרים, ראשי האגודות המיקצועיות היו כאלופים שחיליהם נטשו אותם כטרם קרב. זה קורה עכשיו אצלנו. בראש עומד מימסר כושל, רופס, חלשלוש ועלוב — כנסת שאינה מסוגלת לחוקק חוק נגד הגיזענות, שרמישטרה יליר-אוסטריה המסביר בהגיון מדוע הוא צריך להגן על הנאצים, ראשי-ממשלה העוסק ב"רוטציות, שר-הינוך השופע מליצות של נועם ורצון טוב, מפלגות שאיכרו מומן כל קשר עם ההמוך, שמאל שאינו יודע מה קורה לו, ימין המשתדל לחקות את כהנא כדי להתחרות עימו. ולמטה, בתחתית, מברסם הנאציזם היהודי בכל המיסגרות, עושה נפשות ומערער את היסודות, כמו תולעים המכרסמות בעץ.

כך זה היה בגרמניה. כך זה יכול לקרות אצלנו. **יכול. לא מוכרח.**

יש סכנה אחת באנאלוגיה של גרמניה. היא יכולה להוביל למסקנה הפאטאליסטית שמה שקרה שם מוכרח לקרות כאן, שהכל אבוד. שום דבר אינו אבוד. אפשר להבס את הזאבים, באישר מבחינים בהם בעוד מועד. אפשר למגר את הנאציזם היהודי.

אך? כיום מתרוצצים בשטח הרבה גופים בעלי רצונות טובים, מפלגות ואירגונים. בכל שני וחמישי אנו קוראים על יוזמה חדשה למלחמה בגיזענות. כמה מן היוזמות האלה אינן אלא פעולות מפלגתיות אנוכיות, המבקשות לנצל את הפחד מפני הכהניזם לשם גרירת הון פוליטי קל. יוזמות אחרות רציניות יותר. אך כולן חובכניות. המלחמה בגנאציזם אינה יכולה להצליח ללא כמאומץ חובבני. כי מומל עומדים אנשי-מיקצוע, מול המומחים הנאציים צריכים להתייצב מזמחים אנטי-נאציים.

אני בא לשרטט כאן תוכנית מפורטת, שמקומה בתוכי, אך ברצוני להציע כאן כמה הנחות-יסוד, שהכנתן היא — לדעתי — תנאי בלי-עבור להצלחה.

אשית: צריך לקום גוף ארצי למלחמה בנאציזם היהודי.

לא ועדה של עסקני-מפלגות, שכל אחד מהם ינסה לעשות הון לעצמו ולמפלגתו, ולמנוע הישגים מן המתחרים. דרוש גוף בלתי-מיסלגתי ממש, שיקוף אנשים מכל שדרות הציבור ומכל מיגוון הקשת הפוליטית — החל באנשי שמאל וכלה בחסידי האמיתיים של זאב דבוטנינסקי, שהיה ליברל ודמוקרטי חילוני.

הגוף הזה צריך להיות קודש למטרה אחת בלבד: המלחמה בנאציזם. לא נגד כהנא האיש בלבד, ולא נגד הכהניזם בלבד. אלא נגד התופעה עצמה — הגיזענות האנטי-דמוקרטית וה"כוחנית.

שנית: המלחמה צריכה להתנהל לאורך חזית רחבה, לכל רוחבה ובעת ובעונה אחת.

אין מקור אחד לנאציזם היהודי, ולכן אין לו גם תופעה אחת או וירת-קרב אחת. אם אנחנו רוצים לייבש את הביצה הזאת, שבה נולדים היתושים הנרשאים את המחלה, אנחנו צריכים לסתום את כל הביבים המזינים אותה.

זה נוגע לחינוך, החינוכי-כביכול והדתי, המעניק לתלמידיו תמונת-עולם מעוותת ומסורסת, לאומנית וגיזענית, מגן-הילדים והלאה.

אך אלנא לחשוב איש שדי בכך. שינוי דראסטי טי בחינוך מצריך זמן רב, על אחת כמה וכמה כשאין במדינה מנהיגות חינוכית, וראשייה-הימנה הם בעצמם אנשים רופסים וחסרי-ישע. גם אילו נתינת היה לבצע את הרפורמה, יעברו 14 שנים לפני שילדיהגן של היום יגיעו לצבא. והרי הפסולת החברתית, שהיא נושאת-המחלה העיקרית, כלל אינה מגיעה לסיום בית-הספר.

לכן צריכה המיתקפה על הגיזענות להקיף שטחים רבים ברוימנית — הי רחוב ובית-הספר, בית-ההורים והצבא. המישטרה והאוניברסיטות, מערכת